

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobci: a) A. R., narozená X,
b) M. C., narozený X,
c) M. R., narozený X,
všichni státní příslušností: X (dále jen X), všichni bytem P.,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 19.12.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2019 č.j. OAM-915/ZA-ZA12-VL13-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 19.12.2019 se výše uvedení žalobci a) až c) (dále jen žalobci) domáhali přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2019, č.j. OAM-915/ZA-ZA12-VL13-2019, jímž bylo rozhodnuto tak, že se žádost žalobců o udělení

mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zamítá jako zjevně nedůvodná.

2. V **žalobě** zprvu žalobci obecně namítli jimi shledaná porušení, kterých se měl žalovaný dopustit ve vztahu k jednotlivě uvedeným ustanovení zákonů, jednalo se o § 2 odst. 4, § 3, § 68 odst. 3, § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), § 12b a § 14a zákona o azylu. Uvedená ustanovení poté v žalobě dále rozvedli a konkretizovali mimo jiné tím, že žalovaný pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, v důsledku čehož nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu.

Žalobci zejména nesouhlasili se způsobem, jakým žalovaný vyhodnotil jím obstarané podklady o dodržování práva v X, když vycházel pouze z jedné zprávy, která navíc svým obsahem nasvědčuje ve prospěch tvrzení žalobců. Žalobkyně a) zejména označila jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany skutečnost, že v X dluží vlivné osobě a současně kvůli téže osobě nemůže požádat o pomoc správní orgány, neboť ty jsou zkorumpované a napojené na právě takové osoby, jakými je i věřitel žalobkyně. Svá tvrzení žalobkyně doplnila o informace z různých zdrojů pojednávajících o zkorumpovanosti veřejného sektoru v X, jmenovitě odkázala na server Trading Economics a žebříček organizace Transparency International. V souvislosti s tím žalobci poukázali na rozporuplnost tvrzení žalovaného, který připustil rozpor mezi formálně stanovenými právními předpisy a jejich dodržováním v praxi, i přesto však vycházel pouze z jedné zprávy a z konstatování faktu, že je X na seznamu bezpečných zemí. Dále žalobci nesouhlasili s tvrzením žalovaného stran účelovosti podané žádosti, kterou označil jako zjevně nedůvodnou se snahou o legalizaci pobytu na území ČR, aniž reflektoval tvrzené hrozící nebezpečí v případě návratu do X, kdy nejsou žádné záruky pomoci ze strany státních orgánů kvůli již zmíněné korupci či nečinnosti.

Žalobci dále namítali, že je žalovaným zároveň zcela scestně argumentováno snahou o legalizaci pobytu. Tento důvod podání žádosti o mezinárodní ochrany považuje žalovaný za primární. K uvedenému žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**), z něhož dovodili, že argumentace snahy o legalizaci pobytu nemá jakékoliv opodstatnění a je pro rozhodování o přiznání mezinárodní ochrany zcela irelevantní. Pokud tak má být podle žalovaného motivem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouhá legalizace pobytu, není tento motiv pro posouzení žádosti určující a podstatný, protože rozhodující skutečností je samotné naplnění podmínek podle zákona o azylu k přiznání postavení azylanta, resp. osoby požívající doplňkovou ochranu. Závěrem bylo navrženo, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 21.11.2019 č.j. OAM-915/ZA-ZA12-VL13-2019** žalovaný rozhodl o žádosti žalobců o mezinárodní ochranu tak, že žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, zamítá jako zjevně nedůvodná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 17.10.2019 podala žalobkyně jménem svým a svých nezletilých dětí žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 22.10.2019 poskytla žalobkyně údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělila, že se jmenuje X, narodila se dne X ve městě X, na území dnešního X. Je státní příslušnicí X, hlásí se k X národnosti a k pravoslavnému křesťanství stejně tak její synové. Ke svému politickému přesvědčení uvedla, že není členkou žádné politické

strany nebo skupiny, nikdy se politicky neangažovala a o politiku se nezajímá. Dle jejích slov je vdaná, její manžel se jmenuje X, narozen X v X, který má X státní příslušnost a nyní se nachází v ČR. Dále uvedla, že má 4 děti. Poslední oficiální místo jejího bydliště ve vlasti bylo ve městě X na ulici X. Popsala průběh poslední cesty z vlasti do ČR tak, že jela v květnu 2018 autobusem přes Slovensko, Maďarsko a Rumunsko, přičemž do ČR dojela dne 3.5.2018 a její syn X byl přivezen do ČR osobním automobilem dne 12.5.2019, syn X se v ČR narodil. K tomu, zda měla dříve udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech, sdělila, že žádné neměla. O mezinárodní ochranu podle ní žádá poprvé. Ke svému zdravotnímu stavu sdělila, že je zdravá stejně jako její synové. O udělení mezinárodní ochrany žádají z důvodu, že když požádala o vízum, chtěli po ní, aby měla peníze na účtu, tak požádala o půjčku jednoho mafiána. Dle jejích slov je teď na mateřské, proto nemůže půjčku splácet a on jí nyní vyhrožuje. Dále by chtěla, aby tady její děti mohly legálně být. Dle jejích slov tady chodí do školy a syn X musí jezdit každé tři měsíce do X. Na závěr uvedla, že jiné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nemá.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní a) proveden dne 22.10.2019 a v jeho průběhu uvedla, že ve vlasti normálně chodila do práce a doma pomáhala mamince, pak poznala manžela. Nejdřív jel do ČR on, a potom ona, neboť se rozhodla opustit X kvůli manželovi, který byl v ČR dle ní už asi šest let a měl zde trvalý pobyt. Dále uvedla, že v ČR bydlí v Plzni na adrese Bezručova 24 společně s jejími dětmi, ale její manžel s nimi dle jejích slov nebydlí, ale občas přijíždí dcera z X. Dle jejích slov si tu zkouší zařídit pracovní vízum. K tomu, jak mají upravený pobyt její synové, uvedla, že chtěli X udělat studijní vízum, ale to zamítli a pro mladšího syna žádali o trvalý pobyt, který X dostal, když mu byl rok a synovi X pobyt zamítli. Žalobkyně si půjčila peníze v roce 2016 a to na vízum, jednalo se o 110 000 Kč. Peníze si dle jejího vyjádření půjčila od Ukrajince jménem X, přičemž si půjčila v X a teď, když je na mateřské, tak nemůže splácet a zmíněný muž jí vyhrožuje. Dále popsala, že jí věřitel vyhrožuje tak, že jí volal na mobil, tak si změnila číslo, proto nevolá, dále uvedla, že jí psal na messenger, což si zablokovala. Dle ní jí věřitel říkal, že až přijede, tak mu kamarádi od policie dají vědět, že přijela, a že ji a její děti zabije a ví, že má matku doma a podobně. Naposledy jí tento muž kontaktoval před měsícem a půl, mezitím ho zablokovala. V případě návratu do X by kvůli vyhrožování dle ní nemohla požádat o pomoc státní orgány, protože u nich nic takového nemají a dodala, že u nich je policie s mafiány jedna ruka a nedá se obrátit na policii. Dle jejích slov nemá v X ani kde bydlet, protože jí její bratr odebral dům, který její matka odkázala oběma. Naposledy byla v X před dvěma lety za její matkou v nemocnici. Při návštěvě neměla žádné problémy, až teď, když nechodí do práce, tak jí ten mafián vyhrožuje a od doby, kdy jí začal vyhrožovat, v X nebyla. Syn X neměl v X žádné problémy. K dotazu, zda by mohla své problémy vyřešit přestěhováním se do jiné části země, uvedla, že on má kontakty na policii, nemohla by se před ním schovat. Dále sdělila, že má věřitel dost peněz na uplácení policie, ale ví, že už na něho někdo jiný podával trestní oznámení, ale policie s tím nic nedělá, protože on jim platí peníze. Synové chodí do školy v Plzni, syn X chodí vždycky tři měsíce do školy v ČR, ale pak musí do X, kde mají problém, že by chodil jen tři měsíce, a pak se zase vrátil do ČR, proto v X školu bohužel nenavštěvuje; takhle syn jezdí už tři roky a nyní je v sedmé třídě. Syn X je zde od narození. Žalobkyně dále uvedla, že neměla stejně jako její děti ve vlasti problémy se státními orgány, policií a armádou. V EU nemá žalobkyně ani její děti žádné příbuzné. Dále potvrdila, že uvedla všechny důvody, proč žádá v ČR o mezinárodní ochranu za sebe a své

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

nezletilé děti. Žalobkyně nesouhlasila, aby byl proveden pohovor s jejím nezletilým synem X. Z důvodu nízkého věku nebyl vyslechnut ani mladší ze synů. Závěrem pohovoru žalobkyně nechtěla uvést žádné skutečnosti či doložit podklady, které by měl žalovaný vzít v potaz během posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu na území ČR. V případě návratu do vlasti se žalobkyně a) obává věřitele, kterým jí mělo být údajně vyhrožováno, protože si od něj půjčila peníze a půjčku není schopna nyní splácet.

Při seznámení s podklady pro rozhodnutí, žalobkyně a) uvedla, že ví, jak to tam vypadá a ví, že policie pro lidi nic neudělá a doplnila, že si je také vědoma, jak policie postupovala v jejím případě. K dotazu na předložení dalších podkladů uvedla, že má plno materiálů ohledně jejího případu, ohledně věci s bankou, dle jejích slov má i dokument vypovídající o tom, kolik dluží a kolik měla zaplatit.

Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a jejich nezletilých dětí vycházel především z její výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně vycházel z Informace OAMP X: Hodnocení X jako bezpečné země původu, stav: červen 2019 ze dne 12.6.2019. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Následně žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tak, že žalobkyně i její nezletilí synové jsou státními příslušníky X, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3.12.2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ČR považuje X za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V X obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a jeho občané nebo osoby bez státního občanství ho neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. X rovněž ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv. Dále žalovaný uvedl jím zjištěné informace o X ze shromážděných podkladů, na základě nichž shledal X za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, neboť žalobkyně neprokázala, že v jejím případě nebo v případě jejich nezletilých synů tomu tak není. Tudíž měla žalobkyně i její synové v případě jakýchkoliv problémů možnost využít ochrany správních orgánů země původu. Žalovaný tudíž rozhodl o žádosti žalobců tak, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, zamítá jako zjevně nedůvodná.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 13.1.2020** mimo jiné uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobců, neboť ty neprokazují tvrzená pochybení, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Rovněž zjistil stav věci dostatečným způsobem, když vzal v potaz všechny skutečnosti, které žalobkyně a) při správním řízení uvedla, a též bylo přihlédnuto k relevantním informacím o zemi původu. Jelikož ČR považuje X za bezpečnou zemi původu, rozhodl žalovaný dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. V takovém případě bylo na žadateli o mezinárodní ochranu, aby prokázali, že v jejich konkrétním případě není možné jejich zemi původu ve vztahu k nim za bezpečnou

považovat. V souvislosti s tímto konkrétním případem tak bylo a je na žalobkyni a), aby prokázala, že X nemůže být ve vztahu k ní a jejím synům ve specifické situaci považováno za bezpečnou zemi původu. Žalobkyně a) však důkazní břemeno, které bylo v tomto případě na její straně, neunesla.

Dále žalovaný konstatoval, že v případě aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, nebyl povinen dle § 16 odst. 3 téhož zákona, posuzovat zda žalobci splňují podmínky pro aplikaci § 12, §13, § 14, §14a a § 14b zákona o azylu.

Žalobkyně a) byla a je povinna domáhat se ochrany u orgánů státní správy své země. I kdyby se naplnily její obavy, totiž že údajný „věřitel“ podplatí vyšetřující policisty, X nabízí systém opravných prostředků, kterých by případně žalobkyně a) mohla využít. Teprve v případě, že by se pomoci nedomohla u žádných relevantních úřadů, by bylo patřičné žádat o mezinárodní ochranu. K tomu však nedošlo a konstatování o obecně nepříznivé situaci v X z hlediska „úplatkářství“ úředních osob nebylo a není důkazem o tom, že se žalobcům patřičné pomoci nedostane a ani to není prokázáním toho, že X ve vztahu k tomuto konkrétnímu případu není bezpečnou zemí původu. Dle žalovaného bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti z důvodu její zjevné nedůvodnosti vydáno zcela v souladu s platnou legislativou. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 21.11.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 13.1.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 21.11.2019 žalobcům předáno dne 12.12.2019.
6. **V replice žalobců ze dne 4.2.2020 bylo** uvedeno, že žalovaný se ve svém vyjádření nikterak nevyjádřil ke skutečnosti týkající se možného pronásledování po návratu do X, a to především s přihlédnutím ke skutečnostem, že v zemi dochází ve velké míře k úplatkářství, a proto zde neexistují účinné prostředky obrany formou pomoci od státních orgánů. Žalovaný pouze uvedl, že úplatkářství úředních osob není důkazem o tom, že se žalobcům patřičné pomoci nedostane. K tomu žalobkyně a) uvedla, že smysl úplatků spočívá právě v tom, že jsou osoby ovlivněny a jednají takovým směrem, jakým byly „nasměrovány“ osobami, od kterých úplatky přijaly. Proto nelze zcela povrchně konstatovat, že pouhá skutečnost úplatkářství neprokazuje nemožnost obrátit se na státní orgány. Pokud na takovémto závěru žalovaný trvá, je nutné tento názor podpořit důkazními prostředky, neboť v řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinnost tvrzení na straně žadatele, ovšem důkazní břemeno, leží na straně žalovaného (viz rozhodnutí NSS ze dne 21.12.2005, č.j. 6 Azs 235/2004). Není povinností žadatele o azyl, aby prokazoval tvrzené skutečnosti jinak, než vlastní věrohodnou výpovědí. Věrohodnost žalobkyně a) byla v průběhu řízení zcela konzistentní, ať už šlo o vnitřní či vnější konzistentnost, a žalovaný tuto věrohodnost nedokázal nikterak zpochybnit. Pokud tak žalovaný trvá na svém tvrzení, měl ho podložit relevantními důkazy, ale pokud takové podklady nepředložil a neprokázal či nevyvrátil tvrzení žalobkyně, bylo třeba ctít zásadu *in dubio pro libertate*. Žalobci tak i nadále setrvali na svých závěrech učiněných již v žalobě.
7. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné

správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).

8. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu „Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
9. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu „Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,
  1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
  2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,
  3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
  4. který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“
10. Podanou žalobou se žalobci domáhali z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
11. Žalovaný v daném případě rozhodl o žádosti žalobců dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť shledal jejich žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou, a proto ji zamítl. Z dikce § 16 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že pro aplikaci uvedeného ustanovení musejí být splněny dva předpoklady. Prvním takovým předpokladem je zařazení země původu do seznamu zemí bezpečného původu. Druhý předpoklad spočívá v neprokázání toho, že v případě cizince (žalobkyně a jejich synů) tento stát za takovou zemi považovat nelze. Za situace, kdy se žalobcům nepovede prokázat, že v jejich případě nelze zemi původu považovat za bezpečnou zemi původu, je dále uplatněno ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu „Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma

podle § 14a.“

12. První z předpokladů byl nediskutovatelně prokázán žalovaným odkazem na vyhlášku ministerstva vnitra ze dne 3.12.2015 č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, kde je X, s výjimkou X, vedeno jako země bezpečného původu. Jelikož žalobkyně uvedla jako místo posledního pobytu v X město X, které nespadá do oblasti X, považoval žalovaný tuto podmínku za splněnou. S tímto názorem se plně ztotožnil i soud a současně nepovažuje dále za nutné tento předpoklad dále rozebírat, neboť tento závěr je objektivní bez zohledňování subjektivních faktorů.
13. Otázkou tak zůstává, zda je možné, aby žalobci svojí žalobní argumentací zpochybnili tuto bezpečnost země původu ve vztahu k jejich osobám. Žalobci v podané žalobě tak zejména rozporují závěry učiněné žalovaným ohledně tvrzené hrozící újmy v X. V této souvislosti konkrétně žalobkyně a) zejména namítala existenci dluhu a hrozící nebezpečí ze strany věřitele společně s tvrzením, že je X zkorumpované, a proto se nemůže obrátit na státní orgány s žádostí o ochranu. V souvislosti s tím byl žalovanému vytčen nedostatečně zjištěný stav věci.
14. Námitku stran nedostatečně zjištěného stavu věci dle § 3 správního řádu neshledal soud důvodnou, neboť žalovaný při svém rozhodování vycházel jednak z výpovědi žalobkyně a), z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X (Informace OAMP X: Hodnocení X jako bezpečné země původu, stav: 12.6.2019) a rovněž z faktu, že je X vedeno jako země bezpečného původu. Jelikož žádný zákon nestanovuje jaký počet podkladů je správní orgán povinen zajistit, pouze ukládá povinnost zjistit skutečný stav věci způsobem, o něm nejsou důvodné pochybnosti, považuje soud takto zjištěný stav a množství podkladů za dostatečné, neboť podávají jasný, srozumitelný a věrohodný obraz ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X.
15. Dále žalobci nesouhlasili se závěry žalovaného ohledně hodnocení bezpečnostní situace v X, zejména s důrazem na zkorumpovanost státních orgánů, které žalobcům (zejména žalobkyni) v případě návratu na území nepomohou před nebezpečím ze strany věřitele, jemuž žalobkyně dluží peníze. K této námitce soud konstatuje, že v případě žalobkyně se jedná o strach z důvodu hrozícího nebezpečí ze strany soukromé osoby, nikoliv státního orgánu. Obecně je považováno, že dluh u soukromé osoby nelze podřadit pod žádný z azylových důvodů či důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Avšak zákon o azylu i přes tuto skutečnost připouští možnost, aby původcem pronásledování byla soukromá osoba, avšak to jen za předpokladu, že se žalobkyně nejdříve pokusila řešit tento problém obrácením se s žádostí o poskytnutí ochrany a pomoci na státní orgány země původu. Až poté, co nejsou tyto státní orgány schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, je možné se obrátit na jiný stát s žádostí o mezinárodní ochranu. Z uvedených tvrzení tedy vyplývá povinnost nejdříve požádat o ochranu v zemi původu. Z výsledku žalobkyně nicméně vyplynulo, že ta (stejně jako její dva synové) této možnosti nijak nevyužila, a na místo toho se rovnou obrátila na správní orgány ČR s žádostí o mezinárodní ochranu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi podrobně a rozsáhle odůvodnil (na str. 4), jak došel k závěru, že v X obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a dále k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a současně jeho občané nebo osoby bez státního občanství jej neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. X rovněž ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv. Což dále žalovaný, jak bylo již uvedeno, rozvedl s odkazem na Informace OAMP X: Hodnocení X jako bezpečné země původu, stav: 12.6.2019. Z uvedených informací tudíž nevyplývá, že by X v případě žalobců nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu, jak žalobci tvrdí. Nutno podotknout, že v té části řízení, kdy jsou zjišťovány skutečnosti svědčící o tom, zda nelze zemi původu v případě žalobců považovat za bezpečnou zemi původu, je břemeno tvrzení a důkazní vychýleno především na stranu žalobců. Ti však, zejména žalobkyně, kromě obecných tvrzení spočívajících v tvrzených obavách z hrozícího nebezpečí od věřitele a nemožnosti žádat o ochranu v zemi původu z důvodu zkorumpovanosti státních orgánů, neuvedli nic jiného, co by prokazatelně tato tvrzení potvrzovala či jinak měla za to přimět žalovaného pochybovat, zda tomu tak skutečně je. Navíc ničím podložená tvrzení o zkorumpovanosti státních orgánů, s výjimkou v žalobě uváděných statistik, nelze považovat za natolik individualizované k osobám žalobců, aby mohly být brány v potaz jako objektivní vyobrazení hrozícího nebezpečí žalobcům v X, respektive odmítnutí ochrany ze strany státních orgánů. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, kdy žalobkyně v protokolu o seznámení se s podklady pro rozhodnutí uvedla, že má plno materiálů týkajících se jejího případu (ohledně věci s bankou, dokument mapující její dluh), které dosud nepředložila. Není tak vinou žalovaného pokud vycházel z jemu známých informací, které nekorespondují s tvrzením žalobců, ačkoliv jsou ze spolehlivých zdrojů, neboť jak již bylo uvedeno, byli to žalobci, koho tížilo břemeno tvrzení a důkazní, v daném případě prokazování skutečnosti, že v jejich případě nelze X považovat za bezpečnou zemi původu. Soud se tak ztotožnil se závěry žalovaného, který neshledal v případě žalobců důvody pro zpochybnění statusu X jako země bezpečného původu, a shledal proto tuto námitku nedůvodnou.

16. K námitce žalobců stran zcestné argumentace žalovaného o snaze legalizovat si pobyt prostřednictvím mezinárodní ochrany soud konstatuje následující. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně uvedl, že důvodem podání žádosti je zejména snaha o legalizaci pobytu na území ČR (str. 3), což z tvrzení žalobkyně skutečně vyplývá, dále s tímto důvodem v její neprospěch neargumentoval. Naopak, žalovaný posoudil žádost žalobkyně i jejich synů ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu, kde shledal splnění podmínek pro aplikaci příslušného ustanovení zákona. V kontextu posouzení žádosti dle § 16 odst. 2 zákona o azylu nehrálo žádnou roli, zda podala žalobkyně žádost za účelem legalizace pobytu, nýbrž uvádí-li důvody, kterými by bylo možné prokázat, jak už bylo mnohokrát uvedeno, že v jejich případě nelze X považovat za bezpečnou zemi původu. Konstatování žalovaného, že účelem žádosti byla legalizace pobytu na území ČR, tak nemělo žádný vliv na konečné rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné. Soud tudíž i tuto námitku shledal nedůvodnou.
17. Rovněž soud konstatuje, že žalovaný veškeré své závěry učiněné v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně, jasně a srozumitelně zdůvodnil, a to včetně odkazů na podklady, z nichž při rozhodování vycházel. Soud tak považuje povinnost uloženou žalovanému na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu za splněnou a současně takto

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

učiněné závěry zcela odpovídají okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).

18. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť žalobci neprokázali, že zemi původu - X nelze v jejich případě považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný tudíž postupoval v souladu se zákonem, když jejich žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 24. června 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.